

ПОЕМА ЗА НАДЕЖТА

КАТАДНЕВНО ТРКАЛО

ПОЕМА

НИКОДИН ЧЕРНОДРИМСКИ

2008 ГОД

НИКОДИН ЧЕРНОДРИМСКИ

ПОЕМАТА КАТАДНЕВНО ТРКАЛО Е ПОСВЕТЕНА НА НАДЕЖТА
НАДЕЖТА ЧОВЕКОВА ЗА ЕДНО ПОДОБРО УТРЕ

КАТАДНЕВНО ТРКАЛО

Звуци

Чудни и морничави

Страотни

Или мислите мислат дека се страотни

Шумови насекаде

Одникаде доаѓаат

Навлегуваат и тераат мислите да се плашат

Ликови избледени

Но доволно страотни

Обвиткани со темнината црна

Насекаде околу битие

Трепери

Немоќно да се одбрани

Вител во душа прават

Задоволно цереќи се криковите болни

Ечат и одекнуваат

Смрзнуваќи ја и таа малку крв што остана

Но ете моќана е уште да тече низ вените

Мислите

Повторно мислат дали ова сега

Е само некој чуден сон

Или беше стварност

Или е сеуште стварност

%

Но сеедно

И двете наликуваат

Личат на кошмар

Затоа мисла сега чекор моли

Моли и преколнува да оди

Се движи

Нека не стои тука

Премногу е нестварен но морничав овој кошмар

Нека оди напред сега
Нека одат чекорите здужени како еден
Нека одат во долината
Што ете се распостила пред нив
Нека сега зберат сила да минат
Да поминат низ долината на неодлучноста
Сега ова веќе не е игра
Дилема е
Дали напред
Или назад
Каде да се оди
Лево планина
Десно планина
Напред планина
Позади кошмар
Нема никаде патоказ
Само тишина и мисли блокирани
Измешани
И тие во хаос
Но сепак некаде мора
Мора да се тргне и да се оди
Каде
Каде ли сега погледот лута збунето
Изборот е напред
Го води мисла една одлучна
Но друга неред и ствара
Дали е правилен избор
Трета вели планината на лево е помала
Но мислата одлучна вели напред
И мисла и чекор одат напред
Итаат
Грабаат
И полена на моменти но одлучно
Решително
Се качуваат по планината
Долината ја оставија
Зелените и пространи ливади се насекаде
Погледот лови брзи и ладни потоци
Но што е ова
Го нема волчиот виеш
Го нема регот на мечката
И тивката песна на славејот
Ги нема солзите на еленот
Ја нема лукавоста на лисицата
И тие се вовлекле во дувлата свои
Или можеби нешто ги натерало
Или
Да да и ним очајот ги обзел
Ги натерал само да чмаат катадневно
Се борат како битие едно
Сто сега во планинава оди

Со поглед исполнет празнина
Гледа лови мигови
Но дупка во душа етеја се шири
Храброст го напуштила
Нема победоносен лов
Мисла очајна сега го гони
Зарем и тука тоа сега ми се случува
Неможам да ги запрам солзите
Сами доаѓаат
Бликаат од око
Мислите една по една
Доаѓаат и зборуваат
Зборуваат претворени во зборови
Несреќно битие седни на каменот
Стоплиго и дајмуја топлината
А тоа за возврат ќе ти го даде студенилото
Погледај битие
И змијата несака да те касне
Очајот
Се всадил и кај неа
Та отров смртоносен во утроба чува
И себе сака да се уништи
Друга мисла на битие
Пак очај дава и дарува
Нема ништо тука убаво
А и да има за тебе не е наменето
Ти несреќно битие
Ечи сега гласот одникаде
Ечи со ехот
Прибери ги и собери ги мислите во една
Но силна и одлучна
Решителна и храбра
Која ќе ги натера повторно чекорите
Знаеш да те понесат понатаму
Погледај ајде погледај
Врвот или крајот на оваа планина е пред тебе
Само продолжи
Од другата страна се оди полесно
Голема е планинава
Многумина исто како тебе ја изодиле
Многумина исто како тебе тука седеле
Но многумина ја зеле мислата и продолжиле
Стани и оди
Небиди како некој кој остана
И станаа гробови незнајни
Зарем не ги слушаш гласовите нивни
Крикови се
Крикови полни со болка и очај
Лутаат викаат и плачат
И планинава ја прават очајна
Стани и збери ги мислите

Продолжи нема место за тебе тука
Еве еден поглед крени и погледај
Врвот ти е на дохфат
Стани и продолжи
И разбијго очајот на мали парчина
Расзбистриго повторно погледот
Раззбистриго и погледајго ова здание бело
Мраморно и блескави
Побрзај
Побрзај
Престават само што не почнала
Актерите се тука
Публиката на место
Стани и оди
Не се прашувај сега од каде ова здание
Та ти го создаде
Го изгради
Оди
Влезот етего пред тебе
Оди додека има место
Ајде извадија одлучноста и пречекориго прагот
Изработен е од злато и сребро
Обложен е со бесценети камења
Ајде пргни и погледниго холот
Широк и простран
Додека салата е невиден раскош
И часовникот
Кој како виновник стои на зидот
Го мери времето
Времето на преставата
Ги отчукува последните минути
Само миг завесата се крева
Преставата почнува
И повторно
Овој проклет кошмар
Вриоци, пискотници, удари безобзирни
Бездушни
Искривоколчени ликови на публика разноразна
И актери чудни
Со маски грозни
Или можеби се ликовите нивни
Гримаси болни
Зарем се ова луѓе
Или слуги адски
Незнаеш кој на кого мава
Кој кого камшикува
Незнаеш кој кого удира
И за што
Само битие раце крева
Раце немоќни се да се одбранат од удари
Сурови безмислосни

Неможат премногу се удариве
Од сите страни доаѓаат
Паѓаат на телото небаре дожд поројен се
Крвта некаде бавно некаде брзо тече
Часовникот споро врти
Или зарѓал веќе
Тогаш мисла дојде дека мора да се возврати
Или
Или барем да се одвратат од себе
Што подалеку
Погледот ита кон часовникот
А тој проклетник застанал
Само насмевка на него се гледа
Чинична
Проклетство проклетство
Уште колку ќе трае оваа претстава
Или што е
Смеата на гласот невидлив е заглушувачка
Ужива проклетникот што ете луѓето не се луѓе
Не се животни но како животни се
Смеата продолжува а времето никако да тргне
Којзнае колку
Којзае кога ли започна салата да се празни
Само целосно скршените во тело и душа
Се немоќни да ја напуштат салата
Но мислата лажна ги мами
Да останат
Да неочајуваат да не се тревожат
Тука се за нив безмислосните чувари
Кои како предмети обични ги фрлаат
Во највалканата животна кал
При тоа даруваќи им ја нивната насмевка
Тешеќи ги дека го прават тоа за нивно добро
А тие скршените
Во живата кал
Негледаат како ги влече се подолу и подолу
Чуварите среќни ги омајуваат
Со зборови слаткоречиви
Зборови кој силата им ја влечат
И ги држат како магнет долу во калта
Од слаткоречивоста кутрите
Немпжат да ја видат гадоста
А чекорот ебего сега
Споро болни тешко тргна
Холот празен
Вратата со трескот се затвара
Остана само блескавиот натпис
Кој претходно не се гледаше
ТЕАТАР НА НАСИЛСТВОТО
Погледот го гледа и се ужаснува
Го гледа со ужас

О како ли не го виде кога влегуваше
Или блескавоста го заслепи
Или златото и среброт го замаја
Сега мисла болна пролетува
И чекорот го натера да забрза
Го натера да оди до реката
Барем крвта засушена да се симне
Жедта во грлото да се згасни
Капките вода од дланката
Кон грлот веќе итаат
И повторно
Повторно нешто се случува
Дали денот започна да се раѓа
Дали мракот заминува
Или и ова е некоја лажна светлост
Која само наликува на ден
Но сега тука
Има многумина кој истото го прават
Гледаат со поглед во денот
Или тоа што личи на ден
Пијат и се мијат
Сите еден во друг гледаат
Недовербата им блика од секоја пора
Вербата обострана ја нема никаде
Само фраза празна им е на устите
Јатото црни птици ја однесоа некаде далеку
Водиве
Вербата и довербата ја удавија
За себе ја приграбија
Само илузијата остана
Го мами погледот
Ја мами раката
Го врти чекорот во еден круг волшебен
Мислата тука и самата во себе се сомнева
Дали е исправна
Дали е вистинска
Или и таа е илузорна
Но сила некоја го крена чекорот
Го крена и го придвижи
Грам сила е тоа
Доволни за наредниот чекор
Кој грам сила повторно добива
Сила која и погледот го тера да гледа напред
Да миг нареден ги доведе до
МОСТОТ НА НАДЕЖТА
Која ја премостува оваа река
На Сомнежот
Не е цврст
Не е сигурен
Но е прооден
Како патека тесна е

На места и лизгав е
И чекорите не се сигурни
Можат да пропаднат во безбројните дупки
И можат да пропаднат во рекат
Која сега може да ги удави
Засекогаш на дното да ги повлече
Се ниша мисли битие ќе падни
Овој мал мост
А на моменти ветерот злокобен
Дува со сила адска
Се посилно и посилно
Сакаќи така своја злоба да нахрани
Тогаш сите мисли во хор викот направија
И викото на битие упатија
Продолжи продолжи
Веќе крајот на мостот се гледа
Само уште неколку чекори направи
И веќе си тука
Продолжи и не плашисе
Со секој твој нареден чекор
Ветерот е се послаб и понемоќен
Продолжи
Направиго последниот и решителен чекор
И веќе си тука
Веќе стигна
Пристигна и зачекори
ВО ПОЛЕТО НА РАДОСТА
Погледни битие сега
Погледниги цветовите
Црвени и бујни се расцветале
Погледајги и другите
Жолти плави розеви разнобојни
Сите се различни но убави
Расцветале и мамат за поглед
Мамат за допир
Погледајги
Ни нежните детски чекори кој ги газат
Неимсе тешки
Повторно се креваат и цветаат
Смеата детска им ја вдахнува силата нова
Душата невина ги чува и пази
Солзите бистри ги залеваат
Секое утро сонцето ги гали
Секоја вечер ноќта ги милува
Но не само цветовите битие
И другите кои овде газат одат се движат
Чекорат сигурно
Се среќни
Весели распеани
И тие се радуваат
Што го победија стравот

Го поминаа кошмарот
Исчезна исто како и да не постоеше
Храброт одлучност решителност
Им беше поттребен да погледнат во стравот сопствен
Беше но го нема
Ајдед битие едно ова е само уште еден твој чекор
Оставиго мостот на надешта
И зачекори
Не се плаши самиот од себеси
Згазни и ти во ова поле
Гледаш
Овде сонцето е премногу жешко за стравот
Ќе го спржи
Пепел ќе го стори
Ајде зачекори овде има почеток
Но нема крај
Овде и птиците пеат неуморно
И тие стравот го победија
И тука не се плашат од јастребот
И тие исто како тебе ја надлетаа
ДОЛИНАТА НА НЕОДЛУЧНОСТА
Ги прелетаа
ПЛАНИНИТЕ ОД БОЛКА
Седеа во
ЛИВАДИТЕ НА ОЧАЈОТ
И тие влегоа
ВО ТЕАТАРОТ НА НАСИЛСТВОТО
Капки вода се напиаа
ОД РЕКАТА НА СОМНЕЖОТ
Но и тие собраа доволно храброст
Да прелетаат преку
МОСТОТ НА НАДЕЖТА
Кој водеше дирекн во
ПОЛЕТО НА РАДОСТА
И
ИСКОНСКАТА ЧОВЕКОВА СЛОБОДА

КАТАКОМБИТЕ НА УЖАСОТ

Квечерината изминува
Мракот е него
Сирка срамежливо
Подаваќи ги рацете студени
Лакомо да го отргнат
И ова парче од денот
Кутрите луѓе
Исплашени
Исто како и минатат ноќ
Се вовлекле
Се сокриле во своите одаи
Несаќаќи повторно да го гледаат
Тоа што го видоа минатата ноќ

Не незнаат
Но сепак претчувстуваат
Оваа ноќ
Ќе биде пострашна
Ќе биде подолга
Ќе биде погрозоморна
Од сите други кој ги знаат

Знаеа од многу поодамна
Читаа
И слушаа од нивните предци
Им раскажуваа кога беа мали деца
Им оставија преданија
Тогаш само слушаа
Беа само приказни
Легенди и митови

Но сега
Кога дојде и таа ноќ
За која никој не им кажа
Дека е оваа
Знаеја и самите дека е таа
Ноќ
Кога многумина од нив
Нема да ја видат белината на денот
Нема повторно на своите лица
Да ги осетат топлиите сончеви зраци

Знаеа
И затоа се затворија во своите одаи

Исчекуваа
Зошто нивните предци добро им кажаа
Раскажаа
И запишаа
НОЌТА КОГА ЌЕ СЕ ОТВОРАТ КАТАКОМБИТЕ НА ЗЕМЈАТА

Ќе биде
НОЌ НА АПОКАЛИПСАТА
Ќе биде најдолгата и најстрашната ноќ
Ноќ што никогаш дотогаш човек не ја видел
И ќе посака
Во таа ноќ
Никогаш повеќе родот човечки
Ни на сон да не ја види

Но евеги
Проклетниците
Ловците на зла коб
Кои уживаат во туѓата мака

Евеги
Излегоа од своите дувла
Хараат по празните улици
Бараќи ги одамна затворените катакомби
Затворени
Да никогаш повеќе
На површината земјина не излезе злото адско

Но ете понекогаш
Тие со крива мудрост
Ќе ја измамеа понекогаш земјата
Да направи пукнатина некоја
И ја изблуге
Сета жестина и гнасотија

Но вечерва и таа
Стрпеливо и смирено
Без да прави паника
Ги чека
Проклетниците
Кои панично ги бараат отворите на катакомбите

Времето полека одминува
Полноќ доаѓа
Месеот се искачува на сводот небесен
Се доближува до центарот
Но и лутината е се поголема
Бесот врие веќе
И така време врви
Се додека старица клета
Од мајка проколната
Од рода испадена
Што сал злоба во срце свила
Злоба од очи и тече
Од уста
Како од извор и блика
Зборој клети за сој човечки

Застанете
Застанете вие браќа и сестри
Рода моја мила по злоба

Застанете вие слуги адски
Да ви збор кажам

Погледнете
Погледнетого тој цвет
Што сал сјаје и блеска
Во овој мрак
Погледнетого
Тоа е цветот на љубовта

Одете
Вистини силни го чуваат
Нежности слатки пред него лежат
Зборови милни го хранат
Солзи бистри го мијат

Одете
Сили зли соберете
На него да изблуετε
На час го овенете
И отворо што така панично барате
Пред вас ќе ви се кажат

Така било
Така биднало

Зинала земјата
Мислиш векови минати гладна ми ти била
Та сега само месо човечко бара
Зинала и сал смрад шири
Магли
Тешки ладни пуштила
По тело нејно да лазат
И во утроба своја проклетници вика

Евеги
Тие ходници тесни
Ладни и морничави
Што вие така ги барате
Евеги
Четири по број се
Поитајте
И господари свои разбудете
Што во сон длабок се
Поитајте
Времето врви

Еве
Дар мој ви давам
Факли светли во раце земете
Чекор пуштете
И во раце факли прикештете
И во итаница поитајте

Проклетници
Што страв во крв не носеа
Да што стравотии во катакомби не се појавија
Не ги спречија
И на крај стигнаа
Та сега
Проклетници
Пискотници и врискотници од грла пуштија
Та сон растераа
Во стаи ширни влегоа
Атици стројни седлаа
Узди на усни им ставиа
Мамузи гласни закопчаа
Камшици суви во вода потопија
На колена
Пред олтар од мрамор црн створен
Понизно клекнаа
Глави гологлави наведнаа
И молитва чудна кажаа

Станете станете
Вие демони страшни
Кој силата адска ја носите
Станете станете и сила ни дарите
Станете станете ви суштества грозни
За нас мили
Станете зошто знаете
Дека око човечко неќе да ве види
Ум човечки неќе да ве смисли
Станете
И во поход поведетене
Атици млади
Пред порти енеги сал тупотат
И во седла свои ве чекаат
Узди да им затегнете
На друм да тргнете
Што така во дамнина сте го врвеле

И така било
И така биднало

Ромор страотен
Што дотогаш уво човечко не го слушнало
Земја затресил

Атици црни во галоп итаат евеги
Искри од копита им летале
После некои велеа дека биле грмотевици
Облаци темни небо прекриле
Порој биднал
Дрва стогодишни корнел
Домови цели носел
И огништа
Со калишта ги прекривал
Што калишта тешки носел
Да кај што прошол
Да кај што дошол
Само пустош оставил
Луѓе кутри
Од усни свои молби во небо праќаат
И меѓу себе само шепот кажуваат
Зер е ова потоп
Потоп што во писанија стари стои

Потоп
Вртлози големи створи
Сал луѓе илјадници влечи
На дно става
Клава и реди
Небаре зрна песок се
Небаре речен мозаик ќе прави
Или риби
Со нив ќе храни
Вода матна и ладна
Сега
Ни река се знае
Ни поле се гледа
Ни езеро ти било
Сал вода матна и ладна

Но би што би
И помина

Луѓе кутри
Мислат зло поминало
Збор прават
И ум еден на друг клаваат
Како сега каде сега
Уште колку не има
Бевме многу
Но не има уште доста
Та сој човечки ќе го има

Но ете ти беља
На еден крај
Мајки крикови пуштаат

Што чеда нивни
Во раце ги држат
Свенале и овенале
Од болест чудна
Чума ли ти било
Да ги зграбило сега
И други
Млади и стројни
Сега гледаш простум стојат
Насмевка на усни имаат
Да за миг
Во грч и агонија
На колена и земја паѓаат
Еќими
Како споулавени саде овде
Саде онде трчаат
Иљачи мевлени од торби свои вадат
На луѓе даваат
Пари не зимаат
Барем маки нивни
Од болештини што ги спопаднале
Помали им бидат

Ете таму
Кај оној сој човечки
Што башка од нас стои
И таму
Велат куга дошла
Та сега
Само данок свој збира
Плаќа и преплаќа
Цена висока превисока е тоа
Викот тој сој прави
Еќими и таму
Викот прават
Тела млади што ете скоро
Во нив живот течел
Не во земја
Туку на куп ставете
И со пламен ги прекријте
Нека се вивне дури до небеса
Та белким тогаш
Од блесок голем
БОГ ќе не види
И ова зло исчисти
И би како што би
И би
Како што мудар човек рече
Така луѓе сторија
Пламен вивнаа
И зло го снема

Сега пак збор прават
И ум еден на друг клаваат
И сој човечки бројат
И пребројуваат
Уште колку ли останаа

Не има доволно рече еден
Доволно
Уште оваа земја мирна и кротка
Нашата мајка хранилка
Да ја газат повторно
И со свои раце ја ораат
Семе лебомносно
Во нејзе стават
За род богат им даде

Но сега и таа
Земјата хранилка
Како за инает човечки
Скржава станала
Се стврднала
Пеплосала
Та род чуден дава
Усти многубројни
Усти за леб зинале
Нема да се нахранат
Та сега сал глад се шири
Извори бистри
Реки чисти
И потоци брзи
Кај себе зела
И жед дарува

Што ли мајка хранилка
Према чеда свои сега сурова е
Зер и од тебе мајко ова ќе го гледаме
Зер и од тебе мајко ова ќе го добиваме
Збор зборува сој човечки
Збор
Што повеќе на молба личи

Чеда мои
Што ете секогаш
Сал радост ви дарував
Ви мене со болка ми враќавте
Гради мои ранивте
Срце мое распаравте
Дупки по тело ми направивте
И сега ги оставивте да зјаат празни
Во душа ми роваревте

И глуви на уво бевте
Кога молев и плачев
Барем тогаш
Ронка милост да ми даревте
Та затоа сега ова го правам.

Сој човечки
Кој етего сега
Не многу на број го има
Прст на чело ставил
И мисла му дојде
Дека мајка има право
Да сега веќе нема да биде така

И би како што би
Така и би

Но сега пак
Но на друго место
Сој човечки
Збор прави
И со око гледа
Колку не има
Не многу
Но сепак не има
Да барем сега
Малку на починка одиме

Но неможе тука
Ова е мое
А не ваше
Вика сој еден
Одете таму кај што сте биле
Ова овде од дедо прадедо е мое

Но соеви други не мислат така
Туку мислат
Дека се е нивно
Да во час тој
Пизма се стори меѓу соеви
Се скрвија и крвој пуштија
Еден со друг еден на друг
Животи си зимаа
Очи поизвадоа
И секој мисли има право
И секој вика
Има право на ова место
Но време врви
Врви
И ноќ мина
На врв планински

Каде снег веќе ми ти било
Белина денска се јавила
Сонце
Зраци срамежливо ги пушта
И очи на соеви отвара
Да сега место незнаат чие е
Примирје прават
И музика свират
Вино точат
Песни пеат

И сега повторно збор прават
Не има малку
Но и тоа е доста
Што ете од сој човечки останал
Па сега
Сој гледа и мисли
Како катакомби да затвори
И на ноќи идни
Што повторно број ќе им нема
Нова можност на зло не му даде
Сега саде слога
И мир
Со ден сончев ќе се шири
И соеви човечки ќе се множат
Да повторно
На живот ма каков бил
Лесен или тежок
Убав или грд
Сиромав или богат
Со радост го врват.

Никодин Чернодримски род 1964 год во преградките на древниот Марков Град Прилеп, уште од мали нозе кога го осознава животот започнува нестрпливо и само во негов својствен стил да ги истражува тајните на тој мистичен град, каде ехото на минатото постојано му шепотело и со секоја направена стапалка на тие стари но цврсти стени му вдахнувала сила но инспирација да започне да ги опишува, да ги опејува, и да ги овековечи тие убавини во бројните подоцнежни песни кој една по една се прават во стихозбирки. И покрај благодетот кој му го подарил животот, сепак немирниот дух на Чернодримски неможе да се скраси на едно место, после заврѓувањето на средното училиште, го напушта градот и заминува низ Македонија, каде престојува во повеќе места кратко, но сите тие кратки престојувалишта Чернодримски ги доживува на свој начин, начин кој не е секојдневен и обичен, да на крај со доаѓањето во Скопје, за само некој миг ја смири својата немирна душа и се скраси на едно место, кога веќе го започнува својот живот во Скопје Чернодримски ја запознава својата животна сопатничка Јана, неговата деноноќна муза која со своето присуство му го исполнува секој празен миг во денот и го инспирира да твори. како плод на таа долгогодишна љубов се раѓаат сега неговите две деца Кристијан и Викторија.

Во текот на својот живот Чернодримски творел, твори и ќе твори се додека во него има и најмала сила, и како резултат од тоа творештво се создале следниве дела.

СТИХОЗБИРКИ

1. Арнаутска Жетва-стихозбирка посветена на паднатите Полицајци кај селото Араќиново 2000 год.
2. Астра-стихозбирка посветена на неговата сопруга Јана
3. Балканска Рапсодија
4. Дневникот на еден сонувач
5. Крилати Сني
6. Месечеви Сонети

7. Мој Роде
8. Мозаик од Мигови
9. На Спилите им Раскажувам
10. Осамени монолози
11. Пагански Стихови
12. Пелин Вода
13. По Патеките на Орфеј
14. Шепотот на Скриениот Дамар
15. Трагач по Илузии
16. Заборавени Спомени
17. Прилепско Ехо

ПОЕМИ

1. Ангелски Шепотења-посвете на загинатите полицајци кај селото Арачиново 2000 год
2. Браќа по Мрак-посветена на Десете илјади ослепени војници на Самоил
3. Десете Балкански Проклетства-поема посветена на Македонецот во Македонија
4. Катадневно Тркало
5. Монолог со Паметникот
6. Ново Утро

ЗБИРКА РАСКАЗИ

1. Бразда
2. Од Сонот до Јавето
3. Затворени Кругови
4. Приказни од малиот сокак

РОМАНИ

1. Кара Севда
2. Тајната на Нормандови
3. Првиот Ангел
4. Приказна која не требало да биде расказана никогаш

ДРАМА

1. И сега шо

МОНОДРАМА

1. Ало диоген на Линија

[Attribution-NonCommercial-ShareAlike 3.0 Unported](#)

You are free:

- to Share - to copy, distribute and transmit the work
- to Remix - to adapt the work

Under the following conditions:

- Attribution. You must attribute the work in the manner specified by the author or licensor (but not in any way that suggests that they endorse you or your use of the work).
- Noncommercial. You may not use this work for commercial purposes.
- Share Alike. If you alter, transform, or build upon this work, you may distribute the resulting work only under the same or similar license to this one.
  - For any reuse or distribution, you must make clear to others the license terms of this work. The best way to do this is with a link to this web page.
  - Any of the above conditions can be waived if you get permission from the copyright holder.
  - Nothing in this license impairs or restricts the author's moral rights.